

Americký novinář Tony Cox: Američtí neonacisté na Ukrajině jsou posledními z dlouhé řady odporných spojenců, které Washington využívá proti Rusku

- CZ24 News | 19. listopadu 2022

USA/UKRAJINA: Američtí neonacisté na Ukrajině jsou posledními z dlouhé řady odporných spojenců, které Washington využívá proti Rusku, konstatuje přední americký novinář Tony Cox.

Od pogromistů přes hitlerovce až po radikální islamisty – USA spolupracují s odpornými partnery již více než sto let – od pogromistů přes hitlerovce až po radikální islámisty, píše dále Cox.

Sovětský vůdce Josif Stalin se rozzuřil, když v březnu 1945 zjistil, že jeho údajný spojenec z druhé světové války Washington za jeho zády vyjednává s německými nacisty. Podle některých historiků americký špión a budoucí ředitel CIA Allen Dulles v podstatě odstartoval studenou válku, když vedl tajná jednání s generálem Waffen SS Karlem Wolffem v době, kdy se Hitlerův režim blížil ke svému pádu.

Stalin, americký prezident Franklin Roosevelt a britský premiér Winston Churchill se dohodli, že kvůli zrůdným zločinům Hitlerova režimu přijmou od nacistů pouze bezpodmínečnou kapitulaci. Když vyšly najevo Dullesovy a Wolffovy rozhovory, FDR opakovaně a nepravdivě sdělil Stalinovi, že s Němci nikdo nevyjednává. Gruzínský generalissimus nebyl přesvědčen a podezříval své západní spojence, že manévrují s cílem zadržet SSSR a obsadit území, které by jinak mohlo připadnout Rudé armádě.

Sověti měli důvod k podezření. Někteří lidé ve Washingtonu, včetně Dullese, považovali SSSR za největší dlouhodobou hrozbu pro Ameriku, i když obě země spolupracovaly na porážce Německa.

Zachraňte nacisty

Jak potvrzují dokumenty, které byly nakonec odtajněny o více než půl století později, americké zpravodajské služby měly brzy najmout až 1 000 nacistů jako špióny pro studenou válku.

V té době už měla Amerika za sebou historii, kdy s nevhodnými spojenci nacházela společnou věc proti Moskvě. Jak si Sověti dobře pamatovali, USA v roce 1918 napadly Rusko v neúspěšné snaze pomoci svrhnout bolševickou vládu. Washington byl tehdy spojencem kontrarevolucionářů z Bílé armády, z nichž někteří měli odpornou zálibu v pogromech a dalších vražedných zvěrstvích.

I když tehdejší prezident Woodrow Wilson moralizoval světové vůdce o sebeurčení a odporu proti vnější agresi, což byly zásady, které se v následujících generacích budou uplatňovat pouze v souladu s vlastními zájmy USA, vyslal americké jednotky k zásahu do ruské občanské války. Měl tak vytvořit precedens, který se odehrává dodnes, od Německa přes střední Asii až po současnou ukrajinskou krizi. Vzorec byl jasný: Představovat Ameriku jako ctnostného zastávce svobody a přitom spolupracovat s kýmkoli – jakkoli odporné mohou být jeho činy a názory – pokud sdílí horoucí touhu Washingtonu ublížit Rusku.

V roce 1945 se Dullesovi podařilo dohodnout se s Wolffem, bývalou pravou rukou Heinricha Himmlera. Generál a jeho skupina důstojníků SS, které se říkalo Černý řád, souhlasili s vydáním severní Itálie spojeneckým silám. Tato dohoda nepřinesla Spojeným státům mnoho užitku, protože přišla pouhých šest dní před úplnou německou kapitulací, a zasévala semínka nedůvěry vůči Sovětům a dalším spojencům.

Podle historiků byl Wolff ušetřen šibenice, protože norimberští žalobci ho záhadně vyškrtli ze

seznamu hlavních válečných zločinců a považovali ho spíše za „svědka“ nacistických zvěrstev než za pachatele. Dulles zašel tak daleko, že poslal záchranný tým, aby Wolffa zachránil, když generálovu vilu obklíčili italští partyzáni.

Americké zpravodajské služby, Pentagon a FBI pomáhaly vybílit záznamy nacistů, které chtěly po válce zaměstnat. V jiných případech byli notoričtí váleční zločinci utajeni před americkými spojenci. Jedním z takových užitečných darebáků byl Klaus Barbie, který byl známý jako „Lyonský řezník“, když jako důstojník gestapa ve vichistické Francii mučil Židy a odbojáře. V okupovaném Německu pracoval jako špión pro USA a poté, co Francouzi požadovali, aby byl vydán k soudu jako válečný zločinec, ho Washington v roce 1951 odvezl do Bolívie.

Jak nakonec v roce 1983 odhalilo americké vyšetřování, Američané svým francouzským spojencům o Barbieho pobytu lhali. Americká armáda zaplatila za to, že Barbie a další protikomunističtí agenti byli evakuováni z Evropy prostřednictvím „kryší linky“, kterou provozoval fašistický chorvatský kněz Krunoslav Draganović. „Důstojníci americké vlády byli přímo odpovědní za ochranu osoby hledané francouzskou vládou na základě obvinění z trestného činu a zařizování jejího útěku před zákonem,“ uvedl americký vyšetřovatel Allan Ryan Jr.

Kromě přímého zaměstnávání mnoha nacistů CIA údajně zaplatila miliony dolarů za napojení na rozsáhlou špiónážní síť vedenou Reinhardem Gehlenem, který byl dříve Hitlerovým hlavním zpravodajským důstojníkem na východní frontě. Německý generál získal imunitu před stíháním za údajné válečné zločiny a pomohl některým svým nacistickým spolupracovníkům uprchnout z Evropy, aby se vyhnuli zatčení.

Americká vláda zaměstnávala nacisty nejen kvůli špiónáži. V rámci operace Paperclip jich bylo do USA přivezeno více než 1 600, včetně vědců a inženýrů, aby svými technickými dovednostmi pomohli vyhrát studenou válku. Pentagon například přivezl do Ameriky raketového vědce Wernhera von Brauna i s jeho novou ženou, rodiči a bratrem. Von Braun, jehož tým v Německu využíval otrockou práci při stavbě raket V-2 pro Hitlera, se stal hrdinou amerického vesmírného programu a stal se námětem Disneyho filmu a titulní strany časopisu Time.

Ne všem nacistickým transplantátům se dařilo tak dobře. Dr. Konrad Schafer, který byl přivezen na texaskou vojenskou základnu kvůli svým zkušenostem v letecké medicíně, byl poslán zpět do Německa, protože američtí vojenští představitelé nebyli jeho prací nadšeni. Jak napsal autor Eric Lichtblau ve své knize „Nacisté odvedle“ z roku 2014, Američané byli ochotni přehlédnout tvrzení norimberských prokurátorů, že Schafer měl vazby na lékařská zvěrstva, ale nemohli tolerovat jeho nedostatečnou „vědeckou erudici“.

USA versus Židé

Nacisté našli poválečné uplatnění i při vedení některých stejných táborů, kde byli za Třetí říše vyvražďováni Židé. Generál americké armády George Patton byl pověřen vedením táborů pro vysídlené osoby (DP) v Američany okupovaných oblastech, jako byly Dachau a Bergen-Belsen, kde byli přeživší Židé násilně drženi týdnů nebo měsíců po svém „osvobození“.

V zařízeních DP pracovali stejní dozorcí, kteří dohlíželi na Hitlerovy tábory smrti, a stejní nacističtí lékaři, kteří páchali lékařská zvěrstva. Židé v táborech stále nosili pruhované uniformy a dostávali skromné přiděly jídla. Když se obrátili k černému obchodu, aby získali více potravin, byla do zařízení DP ve Stuttgartu a Landsbergu vyslána německá policie, aby proti nim zakročila. Earl Harrison, vyšetřovatel vyslaný tehdejším prezidentem Harrym Trumanem, zjistil, že Lichtblau v rozhovoru pro NPR v listopadu 2014 uvedl, že Pattona kritická zpráva „rozčílila“. „Harrison a jemu podobní se domnívají, že vysídlenec je lidská bytost, což není,“ napsal si americký válečný hrdina do svého deníku. „A to platí zejména pro Židy, kteří jsou nižší než zvířata.“

Stejně jako vědci z operace Paperclip bylo i mnoho nacistických špiónů CIA přesunuto do USA. Mezi tyto novopečené Američany patřili například Tscherim Soobzokov, Čerkes z ruské Krasnodarské oblasti, kterému se přezdívalo Vůdce severního Kavkazu, a Otto von Bolschwing, vrchní poradce Adolfa Eichmanna, který pomáhal vytvářet nacistickou politiku řešení „židovského problému“ v

Německu. Lichtblau citoval jednoho z důstojníků CIA, který napsal: „Vybereme každého člověka, který nám pomůže porazit Sověty – jakéhokoli člověka, bez ohledu na jeho nacistickou minulost.“ Ukrajinský nacistický kolaborant Nikolaj Lebed, který byl údajně spojen s masovými vraždami Židů a Poláků za války, byl v roce 1949 dopraven do Ameriky. Jeho původ nebyl žádnou záhadou. Americká armáda ho údajně označila za „známého sadistu“ a CIA mu dala krycí jméno „Dábel“. Byl však považován za příliš cenného protisovětského agenta, a tak CIA zablokovala jeho deportaci, když se americké imigrační úřady o několik let později rozhodly ho vyšetřovat. Lebed žil dál pod ochranou USA a zemřel ve věku 89 let v Pittsburghu.

Užiteční a ne tak nepřátelští

FBI pod vedením ředitele J. Edgara Hoovera se také opírala o síť nacistických špiónů a informátorů a pomáhala je chránit před stíháním a deportacemi. Laszlo Agh se agentovi FBI přiznal ke svému zapojení do maďarského Šípového kříže, fašistické skupiny, která zavraždila tisíce Židů a pomohla deportovat tisíce dalších. Agh údajně mnoho svých obětí mučil, některé nutil jíst vlastní výkaly nebo skákat na částečně zakopané bajonety. Přesto Hoover podle historiků naverboval Agha jako protikomunistického informátora, a když se imigrační úředníci konečně dostali k pokusu stíhat a deportovat nacistického kolaboranta za vízový podvod, šéf FBI zakázal svému agentovi vypovídat o tom, k čemu se Maďar přiznal.

„Tím, že se Hoover a FBI rozhodli zaujmout nízkou morální pozici, zradili důvěru živých i mrtvých Američanů,“ napsal historik Richard Rashke, autor knihy „Užiteční nepřátelé“. „Spiknutí mlčení“ agentury při ochraně válečných zločinců udělalo z Američanů „nevědomé pokrytce v očích světa“, dodal. „Jak tedy musí Američané soudit kádry nikým nevolených mocných mužů, kteří některé z těch samých vrahů v Americe vítali a pomáhali jim uniknout trestu ve jménu národní bezpečnosti?“ dodal. Hoover se rovněž zastal Viorela Trify, který pomáhal vést rumunskou fašistickou Železnou gardu a později se stal biskupem rumunské pravoslavné církve v Americe. Stal se tak politicky propojeným, že jednou vedl modlitby v Kongresu a osobně se setkal s tehdejšími viceprezidentem Richardem Nixonem. V Rumunsku byl Trifa v nepřítomnosti odsouzen k trestu smrti za údajné válečné zločiny. Hoover, který považoval Trifu za „velmi žádoucí součást krajiny v době studené války“, přesvědčil Nixona, aby v roce 1955 zrušil schůzku s jedním z biskupových žalobců.

Američtí nacističtí migranti do značné míry proplouvali pod radarem veřejného odhalení až do 70. let 20. století, kdy aktivisté začali usilovat o jejich pohnání k odpovědnosti. V roce 1979 vytvořilo americké ministerstvo spravedlnosti (DOJ) nový útvar, který měl vyšetřovat a stíhat skryté válečné zločince za účelem jejich deportace. Ukázalo se však, že složky federální vlády, které s Hitlerovými akolyty obchodovaly, jsou pro iniciativu ministerstva spravedlnosti překážkou.

Když byl Soobzokov v roce 1979 obviněn z vízového podvodu na základě obvinění, že lhal o svém záznamu jako důstojník Waffen SS, CIA náhle našla kopii dokumentu, z něhož vyplývalo, že Vůdce severního Kavkazu prozradil svou nacistickou minulost. Ukázalo se, že špiónážní agentura vyhodila Soobzokova nikoli kvůli jeho údajným válečným zvěrstvům, ale proto, že nebyl dostatečně upřímný ke svým nadřízeným. Agentura ho sice přiměla přiznat, že vedl komando smrti a popravil jednoho výtržníka, ale jeho tazatel se domníval, že čerkeský špión stále velkou část svého příběhu tají.

Autor Howard Blum napsal, že Soobzokov byl poručíkem v mobilní vražedné jednotce, která se podílela na vyvraždění neuvěřitelných 1,4 milionu Židů na východní frontě. Bývalý důstojník SS však veřejně popřel jakoukoli spolupráci s nacisty a zažaloval Bluma a jeho vydavatele, vlastněného společností New York Times, za pomluvu. Vzhledem k tomu, že svědci váhali v důsledku Soobzokova útěku před trestním stíháním za pomoci CIA – a autorův důkazní materiál byl zpochybněn jako „ruská dezinformace“ -, rozhodly se Timesy zaplatit vyrovnání ve výši 500 000 dolarů. Pravda vyšla najevo až v roce 2006, více než dvě desetiletí po Soobzokovově smrti, kdy CIA odtajnila 27 000 stran dokumentů týkajících se válečných zločinů.

Ne všechny importované americké nacisty přivezla vláda. Mnozí z nich se sem propíchlí jako uprchlíci přes laxní imigrační systém, včetně některých s tetováním SS na ruku. Americká

zástupkyně Elizabeth Holtzmanová odsoudila imigrační úředníky za „děsivou laxnost a povrchnost“ při snaze vykořenit válečné zločince.

Například Andrija Artuković, vysoký úředník chorvatské fašistické ustašovské vlády za války, přijal falešnou identitu a v roce 1948 vstoupil do USA na turistické vízum. Artuković jednoduše vízum překročil a pracoval v kalifornské společnosti, kterou vlastnil jeho bratr. Jugoslávie požádala v roce 1951 o jeho vydání kvůli obvinění z válečných zločinů a američtí úředníci sedm let otáleli, než odmítli ilegálního cizince poslat zpět. Když byl v roce 1986 na základě nové žádosti konečně vydán, bylo mu již 86 let, takže i poté, co byl v Jugoslávii usvědčen z masového zabíjení a odsouzen k trestu smrti, mohl zemřít přirozenou smrtí.

Nacistický kolaborant ukrajinského původu Jakob Reimer pracoval jako starší strážný SS v koncentračním táboře v polských Trawnících a údajně se podílel na likvidaci ghett. V roce 1952 získal americké vízum a až do roku 2005 se mu dařilo vyhýbat se příkazu k deportaci, ale zemřel ve věku 76 let dříve, než mohl být z USA vyhoštěn. Když byl u soudu konfrontován se svým chováním za války, údajně řekl: „Všechno je zapomenuto. Je po všem.“

Od nacistů k islamistům

V roce 1979 se opět projevil americký vzorec, kdy Amerika před zbytkem světa obhazuje ctnostné ideály a zároveň spolupracuje se zlotřilými spojenci proti Moskvě. Tehdy CIA začala poskytovat zbraně a finanční prostředky islamistickým povstalcům v Afghánistánu ještě předtím, než do země vtrhla sovětská vojska, aby podpořila komunistickou vládu v Kábulu.

Tehdejší prezident Jimmy Carter napadl intervenci SSSR v Kábulu jako „hrubé porušení přijatých mezinárodních pravidel chování“, ale jeho administrativa horlivě a tajně vyzbrojovala džihádisty, kteří se snažili svrhnout prosovětskou afghánskou vládu. Ronald Reagan v této politice pokračoval i po vítězství v prezidentských volbách v roce 1980.

Pomoc, která v roce 1987 dosáhla maximální výše 630 milionů dolarů a jejíž sofistikovanost se zvyšovala od zastaralých pušek až po protiletadlové střely Stinger, směřovala především radikálním bojovníkům, které Pákistán upřednostňoval, a nikoli méně ideologickým povstalcům, kteří proti vládě bojovali před sovětskou invazí.

Bojovníci mudžáhidů a americká vláda měli v podstatě jen jeden společný cíl: zabít Rusy. Jakmile se sovětská vojska v roce 1989 z Afghánistánu stáhla, stali se z obou spojenců nepřátelé. Část povstalců později vytvořila Taliban, který převzal vládu nad Afghánistánem, páchal zverstva na civilistech a ukrýval islamisty z Al-Káidy, kteří údajně provedli nejsmrtonosnější teroristické útoky v dějinách USA – 11. září 2001.

Al-Káida se také zrodila z afghánského konfliktu. Vůdce skupiny Usáma bin Ládín a mnoho jeho bojovníků dříve bojovalo proti Sovětům se zbraněmi dodávanými Spojenými státy. Ironický původ skupiny dal vzniknout přezdívce „Al-CIAeda“. Pokud však ze smrtícího pádu vyplynulo nějaké ponaučení, zřejmě nebylo vzato v potaz.

USA a jejich spojenci opět podpořili islamistické povstalce, když se neúspěšně pokusili svrhnout režim syrského prezidenta Bašára Asada, který byl podporován Ruskem. Představitelé USA tvrdili, že podporují pouze „umírněné“ povstalce, ale ať už záměrně, nebo ne, americké zbraně skončily v rukou džihádistických skupin, jako jsou Fronta al-Nusrá a Ahrar aš-Šám. Podle OSN bylo v syrské občanské válce zabito více než 300 000 civilistů. Válka také proměnila miliony Syřanů v uprchlíky, což dalo vzniknout evropské migrační krizi.

Nejnovější protiruský projekt USA

I když Washington v roce 2014 zvyšoval pomoc syrským povstalcům, administrativa prezidenta Baracka Obamy si našla čas, aby pomohla svrhnout zvolenou ukrajinskou vládu vedenou Viktorem Janukovyčem. Ačkoli Janukovyč prohlásil, že podporuje případný vstup Ukrajiny do Evropské unie, Západ ho považoval za příliš proruského.

Skutečnost, že neonacistické milice pomáhaly zajišťovat síly pro násilné svržení Euromajdanu – a

následně potlačovat demonstranty proti převratu – byla pro Washington zřejmě přijatelnou spoluprací. Když členové krajně pravicové strany Svoboda obsadili několik vedoucích pozic v nové vládě, američtí představitelé stáli po jejich boku – doslova v případě senátora Johna McCaina, který sdílel pódium s Olegem Tjagnibokem na kyjevském náměstí Nezávislosti (Majdan).

Obamova administrativa nenabídla žádné odsouzení, když bylo při útoku na protestující proti euromajdanu v Oděse zabito nejméně 48 lidí a stovky byly zraněny. Většinu obětí upálil krajně pravicový dav, když se snažili ukrýt v městské odborové hale. Další byli zastřeleni nebo zbiti, když se snažili z hořící budovy uniknout.

Ukrajinská fašistická skupina Pravý sektor v reakci na masakr oslavovala „další světlou stránku v dějinách naší vlasti“. Ukrajinská poslankyně Lesja Orobecová, kterou americká média Daily Beast chválila jako „vycházející hvězdu“ protijanukovyčovské opozice, také oslavovala zabíjení a oděský incident údajně označila za „likvidaci“ proruských nepřátel.

Pachatelé masakru nebyli dodnes pohnáni k odpovědnosti. Rada Evropy dospěla v listopadu 2020 k závěru, že kyjevská vláda nedokázala řádně vyšetřit a stíhat osoby odpovědné za zabíjení.

Ukrajina se nadále hlásí ke svým kolaborantům s nacisty z druhé světové války, včetně Stepana Bandery, který je uctíván ve veřejných pochodech. Dva roky po převratu byla jedna z hlavních tříd v Kyjevě přejmenována na ulici Stepana Bandery. Také Lvov se může pochlubit ulicí Stepana Bandery. V očích ukrajinských neonacistů bylo jedním z Janukovyčových hříchů jeho rozhodnutí zrušit dřívější vládní prohlášení, kterým byl Bandera oficiálně prohlášen za „hrdinu Ukrajiny“.

Ironií je, že Bandera byl považován za příliš „extrémního“ i pro CIA, která se místo toho rozhodla spolupracovat s dalšími vůdci Organizace ukrajinských nacionalistů (OUN), včetně Lebeda a Jaroslava Stetska. Spisy posledně jmenovaného se staly ideologickým základem strany Svoboda. Úřad strategických služeb (OSS), předchůdce CIA, dospěl v září 1945 k závěru, že Bandera během války prováděl „hrůzovládu“. Přesto americká armáda odmítla vydat Banderu Sovětskému svazu jako válečného zločince. „Američtí zpravodajští činitelé si uvědomovali, že jeho zatčení by mělo rychlý a nepříznivý dopad na budoucí operace USA s Ukrajinci,“ uvádí se v dokumentu CIA zveřejněném v roce 2006.

Ukrajínští „hrdinové“

Někteří američtí představitelé měli z ukrajinských novodobých nacistů obavy. Například v březnu 2018 Kongres odhlasoval zákaz povolit, aby americká vojenská pomoc pro Ukrajinu směřovala do praporu Azov, jehož mnozí členové se otevřeně hlásí k neonacistické ideologii. „Bílá nadřazenost a neonacismus jsou nepřijatelné a nemají v našem světě místo,“ prohlásil tehdy zástupce Ro Khanna. Američtí zákonodárci zrušili dřívější zákaz v roce 2016 na žádost Pentagonu.

Tehdy se jednalo o kontroverzní záležitost. Významná média psala o „nacistickém problému“ Ukrajiny, a když byl zákaz financování v roce 2016 zrušen, Centrum Simona Wiesenthala vyčetlo Kongresu, že USA „záměrně ignorovaly glorifikaci nacistických kolaborantů, poskytování finančních výhod těm, kteří bojovali po boku nacistů, a systematické prosazování kánardu o rovnocennosti komunistických a nacistických zločinů ze strany těchto zemí kvůli různým politickým zájmům“.

Čtyřicet amerických senátorů podepsalo v roce 2019 dopis, v němž požadují, aby ministerstvo zahraničí označilo prapor Azov a další krajně pravicové skupiny za teroristické organizace.

Cato Institute, libertariánský washingtonský think tank, v květnu 2021 napsal, že „skluz Ukrajiny do autoritářství“ se zrychluje. „Je bezohledné považovat Ukrajinu za spojence USA na základě strategických důvodů a je morálně urážlivé činit tak na základě údajné demokratické solidarity,“ uvedl vedoucí pracovník Cato Ted Galen Carpenter.

Jakmile se však koncem loňského roku rozhořela současná ukrajinská krize, byly tyto obavy rozptýleny. V prosinci loňského roku byly USA a Ukrajina jedinými státy, které hlasovaly proti rezoluci Valného shromáždění OSN „bojující proti oslavování nacismu, neonacismu“ a dalším praktikám, které podněcují rasismus. Kromě jiných ustanovení, která Kyjev považoval za sporná, rezoluce vyzývala k zákazu vzpomínkových oslav německých nacistů nebo jejich kolaborantů.

Nyní, když ukrajinské síly bojují proti Rusku, USA a jejich spojenci, stejně jako západní média, podporují Kyjev ještě nekritičtěji. Biden konflikt rámuje jako boj za „demokracii a svobodu“, i když ukrajinský prezident Vladimir Zelenskyj zakazuje opoziční strany, vypíná kritické vysílání a zatýká odpůrce.

Facebook 24. února, v den zahájení ruské vojenské ofenzívy, změnil svá pravidla a umožnil svým téměř třem miliardám uživatelů chválit prapor Azov. Média zmírnila svůj obraz domobrany. Například deník Washington Post ji označil za „nacionalistickou jednotku“ a New York Times, který dříve skupinu označoval za „otevřeně neonacistickou“, ji začal nazývat „oslavovanou“. Wall Street Journal vybilil vazby skupiny na nacisty a zároveň vyzdvihl odvahu jejích členů. Několik médií v září soucitně psalo o bojovnících Azova, kteří údajně v ruském zajetí čelili drsnému zacházení, a Business Insider poznamenal, že pro člena praporu, který potřeboval peníze na léčbu, bylo vybráno více než 130 000 dolarů.

Ochota médií „zakrývat korupci a autoritářství na Ukrajině se od vypuknutí války s Ruskem ještě zhoršila,“ uvedl v květnu Carpenter z Cato. „Zpravodajství o válce na Ukrajině hrozí dosáhnout nového dna v oblasti integrity a důvěryhodnosti médií. Když establishmentový tisk bílí chování otevřených neonacistů, je něco strašně špatně.“

Obraz Azova se totiž natolik proměnil, že spoluzakladatel Giorgi Kuparašvili a pět dalších představitelů praporu se údajně v září v rámci turné delegace po USA setkali ve Washingtonu s více než 50 členy Kongresu. Skupina minulý měsíc při návštěvě ukrajinského amerického kostela v Detroitu vydražila nášivky Azov s logem Wolfsangel.

Minulý měsíc byla také oficiálně přejmenována kyjevská ulice, která byla dříve pojmenována na počest sovětského maršála Rodiona Malinovského, a to na počest „hrdinů“ praporu Azov. Mezi hodnostáři, kteří se 26. října zúčastnili slavnostního přejmenování, byl i zakladatel Azova Andrej Bileckij, přezdívaný svými kolegy neonacisty „Bílý vládce“. Malinovskij, původem Ukrajinec, osvobodil v letech 1943-1944 velkou část země od hitlerovských nacistů a byl dvakrát jmenován Hrdinou Sovětského svazu.

Ukrajinské fašistické živly se zjevně neomezují jen na okraj společnosti nebo na okraj armády. Ve zprávě na Twitteru z 6. října zveřejnil generál Valerij Zálužný, vrchní velitel ozbrojených sil země, svou fotografii, na níž má zřejmě na ruce náramek z dlaždic s hákovými kříži. Později tvrdil, že náramek zobrazuje skandinávské pohanské symboly, které kvůli digitální kompresi obrázku vypadají jako hákové kříže.

Nacistické symboly se však objevily i na fotografiích, které Zelenskyj zveřejnil, včetně příspěvku na Instagramu, na němž má jeden z jeho bodyguardů nášivku „Totenkopf“. Podobnou nášivku, zobrazující symbol lebky a zkřížených kostí, kterou nosily jednotky SS za druhé světové války, měl na jiné fotografii zveřejněné ukrajinským prezidentem také ukrajinský voják. Kromě nacistických vyobrazení, která otevřeně používají bojovníci Azova, byli vyfotografováni i řadoví příslušníci ukrajinské armády, kteří nosí nášivky SS a malují hákové kříže na svá vozidla.

Historie se opakuje

Takové symboly nejsou pro USA a jejich spojence v NATO problémem. Biden odmítl tvrzení ruského prezidenta Vladimira Putina, že cílem Moskvy je „deonacifikace“ Ukrajiny, a označil je za „cynickou“ a „sprostou“ lež. Stejně jako další protiruské hlasy tvrdil, že Zelenského židovský původ dokazuje, že Ukrajina nemá nacistické sklony. Ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov kontroval, že Zelenskij „osobně zaštiťuje“ nacistické tendence Kyjeva.

Na druhou stranu, američtí představitelé mají za sebou dlouhou historii situačního odsuzování nacismu a pohlížení na potenciálně užitečné padouchy růžovou optikou, zvláště když se jedná o společné protimoskevské zájmy. Tak tomu bylo, když si Dulles, budoucí ředitel CIA, vybral Wolffa, muže, kterého norimberští žalobci označili za Himmlerova „byrokrata smrti“. Vlastní agentura šéfa špionáže, OSS, obvinila Wolffa z „masového vyvražďování obyvatelstva“.

V telegramu, který Dulles poslal zpět do Washingtonu, chválil velitele SS jako „dynamickou“ a

„výraznou osobnost“. Wolffa považoval za pohledného a důvěryhodného, představujícího „umírněnější prvek ve Waffen SS s příměsí romantismu“.

Citát citovaný Christopherem Simpsonem a dalšími historiky by mohl pomoci vysvětlit zjevně pokřivené myšlení Dulles a dalších představitelů amerických zpravodajských služeb v tom, jak nahlíželi na nacisty a nacistické kolaboranty. „Věděli jsme, co děláme,“ řekl Harry Rositzke, který v letech 1951-1954 vedl sovětské oddělení CIA v Mnichově. „Byla to niterná záležitost, která využívala jakéhokoli bastarda, pokud byl antikomunista.“

Autorem komentáře je Tony Cox, americký novinář, který psal a redigoval pro agenturu Bloomberg a několik významných deníků.

AUTOR: Tony Cox

[ZDROJ](#)

Překlad: FB První Zpravy